

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4338/2560

พนักงานอัยการจังหวัดลำปางโจทก์ นายพรสวัสดิ์ บ้านนบ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 212, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 5, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 14, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 27, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 30, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 31, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 52

ย่อ / หลักกฎหมาย

พฤติการณ์ของจำเลยที่ 3 ที่ร่วมเดินทางกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปยังจังหวัดเชียงใหม่ และพาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปพักค้างคืนอยู่ที่อำเภอฝางและอำเภอเชียงดาวรวมเป็นเวลาถึง 4 วัน และจำเลยที่ 1 มีพฤติการณ์ไปรับยาเสพติดของกลางจากผู้ส่งยาเสพติดทางภาคเหนือดังกล่าวแสดงถึงข้อพิรุธที่จำเลยที่ 3 ร่วมเดินทางไปกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดเวลา ทั้งยาเสพติดของกลางที่ตรวจพบในรถตู้ดังกล่าวมีจำนวนมาก จำเลยที่ 3 ย่อมสามารถสังเกตเห็นได้ง่ายเมื่อจำเลยที่ 1 ไปรับยาเสพติดของกลางมาจากผู้ส่งยาเสพติด การที่ยาเสพติดดังกล่าวซุกซ่อนอยู่บริเวณหลังเบาะของคนขับซึ่งขณะจับกุมนั้นมีจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับ จึงมีเหตุผลเชื่อว่าจำเลยที่ 3 ร่วมรู้เห็นและมีเจตนาร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการเดินทางไปรับยาเสพติดของกลางจากอำเภอฝางและอำเภอแม่ฮาด พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมามีเหตุผลและน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากความสงสัยว่า จำเลยที่ 3 ร่วมกับจำเลยที่ 1 มียาเสพติดของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานสนับสนุนจำเลยที่ 1 มียาเสพติดของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อย่างไรก็ตามเมื่อโจทก์มิได้ฎีกาศาลฎีกาไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้เพราะจะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยที่ 3 ซึ่งต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 แต่เห็นสมควรปรับบทลงโทษจำเลยที่ 3 ให้ถูกต้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 4, 5, 7, 8, 14, 27, 30, 31 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 84, 91 ระเบียบวิธีอื่นและเมทแอมเฟตามีน โทรศัพท์เคลื่อนที่ 3 เครื่อง และกระเป๋าสีดำ 1 ใบ ของกลาง กับเพิ่มโทษจำเลยที่ 4 ตามกฎหมาย จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 4 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) และ (3), 66 วรรคสาม ให้ลงโทษประหารชีวิต จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกตลอดชีวิต ระเบียบวิธีอื่นและเมทแอมเฟตามีน กระเป๋าสีดำ 1 ใบ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ยี่ห้ออริกสันพร้อมซิมการ์ดของกลาง ส่วนโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางอีก 2 เครื่อง ให้คืนแก่เจ้าของ ข้อหาอื่นของจำเลยที่ 1 นอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ จำเลยที่ 2 ถึงแก่ความตาย ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) และ (3), 66 วรรคสาม ประกอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86, 52 (1) ให้จำคุกตลอดชีวิต จำเลยที่ 3 นำสืบเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบด้วยมาตรา 53 คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน คำนวณโทษเพียบ 30 - 0830 กระบี่ และธนบัตร 5,400 บาท ให้แก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2553 เวลาประมาณ 11.30 นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจตั้งด่านตรวจสิ่งผิดกฎหมายที่ถนนพหลโยธิน อำเภอสบปราบ จังหวัดลำปาง พบจำเลยที่ 1 ขับรถตู้ หมายเลขทะเบียน 30-0830 กระบี่ มุ่งหน้าไปทางจังหวัดลำปางโดยมีจำเลยที่ 2 นั่งอยู่ที่เบาะหน้า จำเลยที่ 3 นั่งอยู่ที่เบาะหลังคนขับ เมื่อเรียกให้หยุดและขอตรวจค้น พบเฮโรอีนอัดแท่ง 4 ห่อ น้ำหนักประมาณ 1.5 กิโลกรัม เมทแอมเฟตามีน 14,000 เม็ด และชนิดเกล็ด 4 ถุง น้ำหนักประมาณ 1 กิโลกรัม ซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋าสีดำวางอยู่บริเวณหลังเบาะที่จำเลยที่ 1 นั่งตามภาพถ่าย จึงยึดเป็นของกลางและจับกุมจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ในข้อหาร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต ในชั้นจับกุมจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การปฏิเสธ นอกจากนี้ยังยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ 3 เครื่อง และสิ่งของอื่นไว้เป็นของกลาง ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพว่า จำเลยที่ 4 เป็นผู้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 นำเมทแอมเฟตามีนของกลางเพื่อไปส่งให้ลูกค้าที่จังหวัดกระบี่ ต่อมาจับกุมจำเลยที่ 4 ได้ ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 4 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 และพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 4 โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 4 ไม่ฎีกา คดีของจำเลยที่ 1 และที่ 4 จึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ จำเลยที่ 3 ฎีกาว่า จำเลยที่ 3 นั่งรถตู้มากับจำเลยที่ 1 โดยไม่รู้ว่าจำเลยที่ 1 ซุกซ่อนยาเสพติดของกลางไว้บริเวณด้านหลังของเบาะ จำเลยที่ 3 มิได้มีเจตนาร่วมกับจำเลยที่ 1 ครอบครองยาเสพติดของกลาง และจำเลยที่ 3 มิได้สนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงจากทางนำสืบของจำเลยที่ 3 ได้ความว่า รถตู้ที่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ใช้เป็น

ยานพาหนะและขับมาถึงที่เกิดเหตุแล้วเจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นและจับกุมจำเลยทั้งสามได้ พร้อมยึดยาเสพติดของกลางนั้น รถตู้ดังกล่าวเป็นของนางวัลลภา นายจ้างของจำเลยที่ 3 โดยจำเลยที่ 3 อ้างว่ารู้จักกับจำเลยที่ 1 มาก่อน ครั้นวันที่ 24 ธันวาคม 2553 จำเลยที่ 1 จ้างเหมา รถตู้ดังกล่าวโดยมีจำเลยที่ 3 เป็นคนขับเพื่อเดินทางไปเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ในระหว่างทาง จำเลยที่ 1 อ้างว่าเพื่อนจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ชักชวนให้ไปหาที่จังหวัดเชียงใหม่จึงแจ้งให้จำเลยที่ 3 ขับรถเปลี่ยนเส้นทางไปยังจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อไปถึงอำเภอดง ได้พักค้างคืนที่โรงแรม 3 วัน ครั้นวันที่ 29 ธันวาคม 2553 จำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 3 ขับรถพาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปพบเพื่อนที่ อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ แล้วให้จำเลยที่ 3 ขับรถพาไปพักที่อำเภอดง จังหวัด เชียงใหม่ 1 คืน จนถึงวันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 3 ขับรถพาจำเลยที่ 1 และที่ 2 กลับไปยัง จังหวัดกระบี่ แต่ระหว่างทางก่อนถูกจับกุม จำเลยที่ 1 ขอเปลี่ยนเป็นคนขับรถตัวเองและให้จำเลยที่ 3 ไปนั่งที่เบาะด้านหลังคนขับ จนขับมาถึงที่เกิดเหตุจึงถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุม โดยจำเลยที่ 3 อ้างว่าไม่ทราบมาก่อนว่าจำเลยที่ 1 จะนำยาเสพติดของกลางซุกซ่อนไว้บริเวณด้านหลังเบาะของ ตน เมื่อพิจารณาถึงขณะเกิดเหตุที่พยานโจทก์ผู้จับกุมคือร้อยตำรวจเอกสงกรานต์ ดาบทำรวจสา ยนต์ และจำสืบตำรวจเกรียงศักดิ์ ผู้จับกุมต่างเบิกความว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยทั้งสามนั่งรถตู้มาคัน เดียวกันโดยจำเลยที่ 1 เป็นคนขับมีจำเลยที่ 2 นั่งที่เบาะด้านหน้า ส่วนจำเลยที่ 3 นั่งที่เบาะ ด้านหลัง โดยจำเลยทั้งสามมีพฤติการณ์ร่วมกันครอบครองยาเสพติดของกลาง แม้จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธในชั้นจับกุมและชั้นพิจารณาก็ตาม แต่เหตุผลที่จำเลยที่ 3 เดินทางมากับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ด้วยกันตั้งแต่แรก คือออกเดินทางมาจากจังหวัดกระบี่โดยจำเลยที่ 3 อ้างว่าจำเลยที่ 1 ว่าจ้างรถตู้ให้จำเลยที่ 3 ขับก็ตาม แต่พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 3 เดินทางมากับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นเวลาหลายวันโดยเดินทางไปอำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ และพักอยู่ที่โรงแรมถึง 3 วัน จนถึงวันที่ 29 ธันวาคม 2553 จำเลยที่ 3 จึงขับรถพาจำเลยที่ 1 และที่ 2 กลับมาที่อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้จำเลยที่ 1 ไปพบเพื่อนของจำเลยที่ 1 แล้วได้ขับรถไปพักที่อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ และพักอีก 1 คืน ในวันรุ่งขึ้นคือวันเกิดเหตุจึงขับรถเพื่อเดินทางกลับจังหวัดกระบี่ ซึ่งหากจำเลยที่ 3 เป็นผู้รับจ้างขับรถจริง จำเลยที่ 3 ก็ควรเป็นผู้ขับรถตู้ดังกล่าวจนมาถึงที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นจุดที่เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสาม แต่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 ไม่ได้เป็นผู้ขับรถ โดย อ้างว่าในระหว่างทางจำเลยที่ 1 ขอเปลี่ยนเป็นคนขับรถเองแล้วให้จำเลยที่ 3 มานั่งที่เบาะด้านหลัง ซึ่งเป็นการผิดปกติ เพราะหากจำเลยที่ 3 เป็นผู้รับจ้างขับรถจริง ก็ไม่ควรให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็น ลูกค้าเป็นผู้ขับ พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 3 เดินทางร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปยังจังหวัดเชียงใหม่ และได้พาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปพักค้างคืนอยู่ที่อำเภอดงและอำเภอดงรวมเป็นเวลาถึง 4 วัน และจำเลยที่ 1 มีพฤติการณ์ไปรับยาเสพติดของกลางจากผู้ส่งยาเสพติดทางภาคเหนือดังกล่าว แสดงถึงข้อพิรุธที่จำเลยที่ 3 ร่วมเดินทางไปกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดเวลา ทั้งยาเสพติด ของกลางที่ตรวจพบในรถตู้ดังกล่าวนี้ มีจำนวนมาก จำเลยที่ 3 ย่อมสามารถสังเกตเห็นได้ง่ายเมื่อ จำเลยที่ 1 ไปรับยาเสพติดของกลางจากผู้ส่งยาเสพติด การที่ยาเสพติดดังกล่าวซุกซ่อนอยู่ บริเวณหลังเบาะของคนขับซึ่งขณะจับกุมนั้นมีจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับ จึงมีเหตุผลเชื่อว่าจำเลยที่ 3 ร่วมรู้เห็นและมีเจตนาร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการเดินทางไปรับยาเสพติดของกลางจากอำเภอดง และอำเภอดง พยานโจทก์ที่นำสืบมาจึงมีเหตุผลและน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากความสงสัย ว่า จำเลยที่ 3 ร่วมกับจำเลยที่ 1 มียาเสพติดของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย อย่างไรก็ตาม เมื่อโจทก์มิได้ฎีกา ศาลฎีกาไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดของกลางไว้

ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้เพราะจะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยที่ 3 ซึ่งต้องห้ามตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 แต่เห็นสมควรปรับบทลงโทษจำเลยที่ 3 ให้ถูกต้อง ที่ ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานสนับสนุนจำเลยที่ 1 มียาเสพติดของกลางไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) และ (3), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ส่วนโทษและ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ศรีอัมพร ศาลิคุปต์ · อิระพงษ์ จิระภาค · พัทธกิจ คงจันทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4338/2560>